

କାଠୁରିଆ ଭାଇ ନପକାଅ ହାଣି

କାଠୁରିଆ ଭାଇ ଶୁଣି ଥରେ ମାଗକାହାଣୀ ନିକ୍ ସାଥୀ ପାଇଁ ମତେ ନପକାଅ ହାଣି ଶିଶୁ ବେଳେ ମୋତେ ତୁମେ କରିଲ କତନ ବଡ଼ ହେଲି ଅଜ୍ଞ ମୋର କରୁଛ ହେବନ । ଦେଉଥିଲି ପୁଲପଳ ଛାଇ ଓ ପବନ ଅନ୍ତରାଳକୁ କୁ ନେଇ ଦେଲି ଅମୃତାନ ରୋଗ ରେ ଔଷଧ ଦେଲି କରିଲ ସେବନ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରି ରଖିଲି ଜୀବନ । ମୋ ହାଲେ ବଦଳି ଆସି ନିତି ପକ୍ଷୀଦଳ ଛାଇରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥାନ୍ତି ପଶୁକୁଳ ସମାପ୍ତ ପାମେ ଖେଳୁ ଥିଲେ ନିତି ଖେଳ ବର୍ଷା ହୋଇ ଭରିଯାଏ ଧରଣୀ ରେ ଜଳ । ମୋଲୀଟି ଚଳକରି ପୁମେ ଘର କରଣୀ ନାନା ପୁଲ ପୁଟି ଶୋଭା ଦିଶଇ ଅଗଣା ମୋ ଠାକୁରାଣୀ ନେଇଭୋଗ ଦିଅ ଲଗାଇ ଆସବାବ କରି ବସ ନିତି ଯାଅ ଶୋଭା । ଝାଡୁ କରି ଘରସଫା ନିତି ତୁମେ କର ମତେ କାଟି କରୁଅଛ ରହିବାକୁ ଘର ଶୁଖିପକ ପରାଣୀ ରେ ମଗ ପଡ଼ୁଛ ନେଇ ପୂଜା ସିଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ କହୁଛିରେ ଭାଇ । ମଗ ପଡ଼େ ଭୋଜନ କଲେସବୁଷ୍ଟ ଗ୍ରାହଣ ସବୁ ଶୁଭ କାମେ ଲାଗେ ମତେ କହୁଣୀ ଚରି ଫସଲକୁ ଦିଏ ମୁଁ ତୁମର ପାଇଁ ଧାନ ପନିପରିବା ଦେଇଥାଏ ଯୋଗାଇ । କାକେଶି କରୁଛ ନିତି ମୋତେ କାଟିଦେଇ ମଗ ଆଖୁରୁ ଝରିଯାଉଛି ଲୁହର ନଖ ମାଗେ ଭାଇ ବହୁକର ଦେଖୁ ଆଖୁ ଲୁହ କାହିଁଠି ମନ ପ୍ରାଣ ଉଠେ କୋହ । ତୁମ ଭୋଗ ଶୋଷ ମେଣ୍ଟାଏ ମୁଁ ନିତିଦିନ କାଠୁରିଆ ଭାଇ କରନାହିଁ ରେ ହେବନ ଶିଶୁ ଠାରୁ ବୁଝ ଯାଏଁ ମୁଁ ତୁମର ବନ୍ଧୁ ଦୁଃଖସହି ରକ୍ଷାକାରି ଦେବି ସୁଖ ସିଦ୍ଧି । ଲୁହ ଝରାଇଲା ଶୁଣି କାଠୁ ରିଆ ଭାଇ ମୁଖେ ହାତରଖି ବସେ କୁରାଡ଼ା କୁ ଥୋଇ ଏମିତି ଭୁଲିଆଇ ମୁଁ କରିବିନାହିଁ ଜମା ହେ ବନ୍ଧୁ ଥରତେ ମତେ କରିଦିଅ ଯମା ।

ଆମ ଠିକଣା
ମାତୃଭାଷା, ସାପ୍ତକ ପ୍ୟାଲେସ୍, ପୁରୁ ନ-୧୫୭୦/୧୫୭୧, ସେକ୍ଟର-୨, ସିଡିଏ, କଟକ

ପାଣି ଗୋପା ଖସି ପଡୁଛି

ପାଣି ଗୋପା ଖସି ପଡୁଛି ଧାର ହୋଇ ଚାହା ଗଡୁଛି ବେଙ୍ଗୁଳା ନାନାଟି ପୁଣ୍ୟ ବେଳ ଦେଖେ ପତରକୁ ପାଣି ଝଡୁଛି । ବରଷା ହେଉଛି ଚାଳରେ ପାଣି ଧାର ମିଶେ ନାଳରେ ନାଳ ମିଶେ ନଦୀ ନଦୀ ସମୁଦର ବେଶି ବରଷା ତ କାଳରେ । ଅକ୍ଷର ହୋଇଛି ପ୍ରକାଶ ବରଷି ହୋଇବ ପ୍ରକାଶ ଏଇବେଳେ ଆମେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପଦାକୁ ସତର୍କତା ଆମ ସକାଶ । ଅତି ଦରକାର ସିଦ୍ଧାରେ

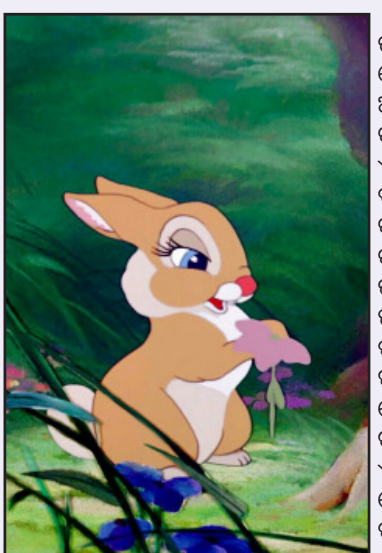
ଛତା ବରଷାଟି ନେବାରେ ବରଷା ଭିଜିବା ଭାରି ଅସୁବିଧା ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାରେ ।
କାର୍ତ୍ତିକ ସାହୁ
ମିଶ୍ର କଲୋନା
ଶାଳ ପଢ଼ା, କେନ୍ଦୁଝର
ମୋ- ୯୪୩୮୪୧୫୭୦୧

‘ଚତୁର ଠେକୁଆ’

ଗୋଟିଏ ଘଷ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଅନେକ ପଶୁପକ୍ଷୀ ରହୁଥାଆନ୍ତି । ସେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଥାଏ ଗୋଟିଏ ଚାଳକ ଠେକୁଆ । ଦିନେ ସେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଉ ଯାଉ ଅଳ ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ଫିଙ୍ଗୁ ଦେଖିଲା । ଭାବିଲା, କାଳେ ସେ ଫିଙ୍ଗୁ ଶିକାର ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସେ ଭୟରେ ଏକ ବୁଦାମୂଳରେ ଲୁଚି ଦେଲା । ଠେକୁଆ ମନରେ ଠା’ ପ୍ରତି ଦୟା ଆସିଲା । ହରିଣଟି ମଧ୍ୟ ଠା’ର ଭଳି ଦୃଶ୍ୟଭୋଜୀ ପ୍ରାଣୀ । କିନ୍ତୁ ଆଗରେ ଫିଙ୍ଗୁ ଥିବା କଥା ହରିଣକୁ ସେ କହିବା ଆଗରୁ ହରିଣଟି ଫିଙ୍ଗୁ ପାଖାପାଖି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା । କେମିତି ହରିଣଟିକୁ ବଞ୍ଚାଇବ ଏକ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚିଲା ।

ନିରୀହ ହରିଣଟି ଫିଙ୍ଗୁ ସାମୁଦାୟ ହେଉଗଲା । ଫିଙ୍ଗୁ ଗର୍ଜନ କରି ହରିଣକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଠା’ ଉପରକୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ସମୟରେ ହରିଣ ଯେମିତି ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଠା’ର ପଛର ବାମ ଗୋଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ଆଉ ଦୌଡ଼ି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଫିଙ୍ଗୁ ଭାବିଲା- ହରିଣ ତ ଦୌଡ଼ି ପାରୁନି, ଆଗାମରେ ଯାଇନି ଧରି ଖାଇବି । ତରବର ହୋଇ ଦୌଡ଼ିବାର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏମିତି ଭାବିକି ଫିଙ୍ଗୁଟି ଜୋରରେ ହସି ହସି ହରିଣ ପାଖକୁ ଧରେ ଧରେ ଆସୁଥାଏ । ହରିଣଟି ଭୟରେ ଥରି ଥରି ଆସୁଥାଏ । ହରିଣଟି ସେତିକି ଅଧୁଆଏ । ଏପଡେ ଭଙ୍ଗା ଗୋଡ଼ିର ଯନ୍ତ୍ରଣା, ପୁଣି ସିଂହର ଭୟ । ଆଜି ଆଉ ଠା’ର ଜୀବନ ରହିବ ନି । ଏମିତି ଭୟରେ ସେ ଦେଉ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ । ଫିଙ୍ଗୁ ଠା’ ପାଖକୁ ଆସି ଆସୁଛି ଜୋରରେ ହସିଲା । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ବୁଦା ମୂଳରେ ଲୁଚିଥିବା ଠେକୁଆଟି ଠା’ର ସାହସ କୁଗାଇ ଆସି ସେ ମଧ୍ୟ ହରିଣଟିକୁ ଦେଖୁ ହସିଲା ଏବଂ ନାଚିଲା । ହଠାତ୍ ଠେକୁଆଟିଏ ଆସି ହରିଣଟି ଦେଖୁ ଫିଙ୍ଗୁ ଏବଂ ହରିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଏଥର ଠେକୁଆ କହିଲା- ଦୁଃ ଛୋଟା ହରିଣ ! ତୋତେ ମୁଁ ବହୁତ ସମୟ ହେଲା କହିଲା- ଦୁଃ ଛୋଟା ହରିଣ ! ତୋତେ ମୁଁ ବହୁତ ସମୟ ହେଲା ଖୋଜୁଛି । ଏବେ ପାଇଗଲା । ଠେକୁଆଟି କଥା ଶୁଣି ଫିଙ୍ଗୁ ପଚାରିଲା- କାହିଁକି ତୁ ଏଇତାକୁ ଖୋଜୁଛୁ ? ତୋର କ’ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଠା’ଠାରେ ଅଛି ? ଏଇଟା ମୋର ଶିକାର । ଠେକୁଆଟି କହିଲା- ତମେ କାର୍ତ୍ତିକ ଏ ହରିଣ ବିଷୟରେ ଫିଙ୍ଗୁ ଭାଇ । ଏଇ ହରିଣ ଜଣେ ବାବାକୁ ଠାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇଛି । ଯେଉଁଦିନ ଠା’ର ପଛ ବାମ ଗୋଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିବ ସେଦିନ ସେ ଏ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ରାଜାକ ଲୋକ ନେବେ ନାହିଁ । ସେ ଏ ଜଙ୍ଗଲରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ହିଂସ୍ର ପଶୁଙ୍କ ଶିକାର ହରିଣ ଭାଇକୁ କହିଛନ୍ତି । ହରିଣ ବି ଠେକୁଆ ତାକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ମିଛ କଥା ସବୁ

ଠେକୁଆ ଭୟରେ ଛେପ ଭୋକିକି ଭାବିଲା ଆଉ କିଛି ଗୋଟିଏ କହିବି । ନ ହେଲେ ଏ ଫିଙ୍ଗୁଟା ଆମ ଦୁହିଁକୁ ସଫା କରିଦେବ । ସେ କହିଲା- ରହ ଫିଙ୍ଗୁ ଭାଇ । ମୁଁ ତ ଛୁପୁ କାନ୍ଦିବି । ମୋତେ ଖାଇଲେ ତୁମ ପେଟ ପୂରିବ ନାହିଁ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ କଥା ରହିଗଲା । ସିଏ ଏହାର ଗୋଡ଼ ଛୋଟା ଭାବିକି ଖାଇବ ସିଏ ବି ହରିଣ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ରାଜାକ ଲୋକ ନେବେ ନାହିଁ । ସେ ଏ ଜଙ୍ଗଲରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ହିଂସ୍ର ପଶୁଙ୍କ ଶିକାର ହରିଣ ଭାଇକୁ କହିଛନ୍ତି । ହରିଣ ବି ଠେକୁଆ ତାକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ମିଛ କଥା ସବୁ

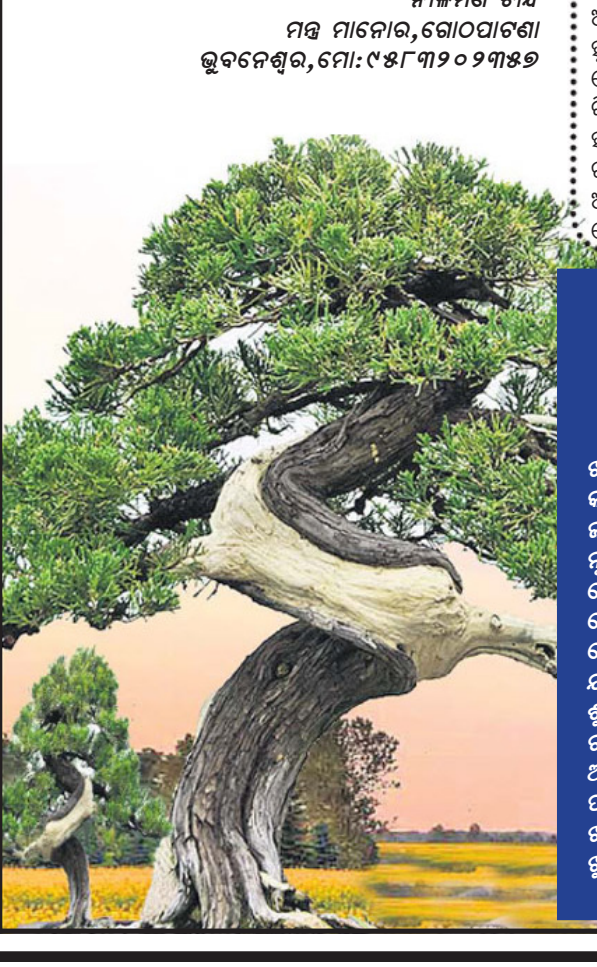
ଠେକୁଆ ଭୟରେ ଛେପ ଭୋକିକି ଭାବିଲା ଆଉ କିଛି ଗୋଟିଏ କହିବି । ନ ହେଲେ ଏ ଫିଙ୍ଗୁଟା ଆମ ଦୁହିଁକୁ ସଫା କରିଦେବ । ସେ କହିଲା- ରହ ଫିଙ୍ଗୁ ଭାଇ । ମୁଁ ତ ଛୁପୁ କାନ୍ଦିବି । ମୋତେ ଖାଇଲେ ତୁମ ପେଟ ପୂରିବ ନାହିଁ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ କଥା ରହିଗଲା । ସିଏ ଏହାର ଗୋଡ଼ ଛୋଟା ଭାବିକି ଖାଇବ ସିଏ ବି ହରିଣ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ରାଜାକ ଲୋକ ନେବେ ନାହିଁ । ସେ ଏ ଜଙ୍ଗଲରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ହିଂସ୍ର ପଶୁଙ୍କ ଶିକାର ହରିଣ ଭାଇକୁ କହିଛନ୍ତି । ହରିଣ ବି ଠେକୁଆ ତାକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ମିଛ କଥା ସବୁ

ଅଜ୍ଞିଶାପ

ଦେଖରେ ଦେଖ ସପନ ଦେଖ

ଦେଖରେ ଦେଖ ସପନ ଦେଖ କିଏ କରୁଛି ମନା ସପନଟିକୁ ସାକାର କର ଆରେ ସୁମନ, ସନା । ଯାହାର ନାହିଁ ସପନ କିଛି ହେବ କେମିତି ବଡ଼ ସପନଟିକୁ ରୂପ ଦେବାକୁ ବଡ଼ ଆଗକୁ ବଢ଼ । ରାମ ରାଜକ ସପନ ଦେଖୁଥିଲେ ଜାତିର ପିତା ଭାରତ ପାଇଁ ସାରା ଜୀନ କରୁଥିଲେ ସେ ତିତା । କାଲାମ୍ ସଦା କରୁଥିଲେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ‘ନିଦରେ ଯାହା ଦେଖୁଛ ତାକୁ ସପନ ମଣ ନାହିଁ । ସପନ ଚାହା ଆଖିରେ ଆସି ବିଚଳିତ ଯେ କରେ ନେଲେରେ ଥରେ କାର୍ଯ୍ୟର ରୂପ ସପନ ସେଠି ସରେ । ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ସପନ ଥିଲା ଶିକ୍ଷା ବିକାଶ ପାଇଁ ଗଢ଼ିଲେ ବନବିଦ୍ୟାଳୟ ସେ କିଏରେ ଜାଣେ ନାହିଁ । ଆମ ସପନ ହେବରେ ସତ ରହିଲେ ଏକାଗ୍ରତା ମିଳେ ସୁଫଳ ହୁଏରେ ସିଦ୍ଧି ସାଧନା ଥିଲେ ସଦା । ସାନରୁ ବଡ଼ ଆଖିରେ ରହୁ ସପନ ଖୁସି ହୋଇ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ହେବ ଅଳସ ରୁରେ ଥୋଇ । ଦେଖରେ ଦେଖ ସପନ ଦେଖ ନାହିଁରେ ମନା ନାହିଁ ବଡ଼ ମଣିଷ ହୋ ସପନ ରହୁ ତୁମର ପାଇଁ ।

ମାଣ୍ଡବ୍ୟ ରଷି ମଉନ ହୋଇ କଠୋର ତପସ୍ୟାରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଥିଲେ । ଯେତେ କଷ୍ଟ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଜମା କାହା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁ ନ ଥିଲେ । ଥରେ ରାଜାଙ୍କ ଉଆସରୁ ଧନ ଦଉଳତ ଲୁଚିନେଇ ଚୋରମାନ ସଦକବଳେ ଚମ୍ପଟ ମାରିଲେ । ତୋର ତନେଇତମାନଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ କାଟୁକରି ଆଣିବାପାଇଁ ରାଜାଙ୍କ ସୈନ୍ୟବାହିନୀର କେତେକ ସୈନ୍ୟ ନିଫଟ ତଳକୁ ଆଡେ ଖେଦିଗଲେ । ବହୁ ଖୋଜାଖୋଜି ପରେ ସେମାନେ ରଷିଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କ ନଜର ଲାଖିଗଲା । ଫଟ ଜଙ୍ଗଲରେ ମାଣ୍ଡବ୍ୟ ରଷିଙ୍କ ଆଶ୍ରମ । ମାଣ୍ଡବ୍ୟ ରଷିଙ୍କ ଆଶ୍ରମରେ ଚୋରଟିଏ ଲୁଚିଛନ୍ତି ରହିଥିଲେ । ସୈନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ସହଜରେ କାଟୁ କରିନେଲେ । ରଷିବେଶ ଧାରଣ କରି ତପସ୍ୟା କରୁଥିବା ଏକ ଲୋକଟି ଚୋରଦଳଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ବୋଲି ପ୍ରକାଶକର ଧାରଣା ହେଲା । ସୈନ୍ୟଗଣ ଚୋରଙ୍କ ସାଥରେ ରଷିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଧରିନେଇ ରାଜାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର କରାଇଲେ । ଚୋରିକାମରେ ଲିପୁ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ଶୁଳାରେ ଚଢ଼େଇବା ପାଇଁ ରାଜା କଥା ହୁକୁମ ଦେଲେ । ମାଣ୍ଡବ୍ୟରୁ ଝୁଲାଇଲା ପରେ ଚୋରମାନଙ୍କର ସିନା ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା । ରଷି କିନ୍ତୁ ଯୋର ତପସ୍ୟାରେ ଲୀନ ରହିଲେ । ରାଜା ହତବଚେଇ ଯାଇ ମାଣ୍ଡବ୍ୟରୁ ମାଣ୍ଡବ୍ୟ ଫିଟେଇ ରଷିଙ୍କୁ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ବେଳେ ମାଣ୍ଡବ୍ୟ ଅଗ୍ରମଣ ଅଣିଟି ରଷିଙ୍କ ଦେହରେ ପୁଟି ଗଳିଗଲା । ସେଦିନଠାରୁ ସେ ଅଣିମାଣ୍ଡବ୍ୟ ରଷି ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ହେଲେ । ଏଇ ଅଣିଟି ରଷିଙ୍କ ଶରୀରରୁ ବାହାରି ପାରିଲା । ସେ କଷ୍ଟ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହ୍ୟକରି ତପସ୍ୟାରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଲେ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସେ ଶରୀର ଖୋଲି ଯମରାଜାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯମରାଜାଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ - ‘ମତେ ତ ମାଣ୍ଡବ୍ୟ ଅଣି ଯୋଗୁ ଅସହ୍ୟ କଷ୍ଟ ଯାତନା ସହ୍ୟ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଏହା ମୋର ପାପରେ ଗଣା ହେଲା କିପରି ?’ ଯମରାଜା ଶୁଣାଇଲେ - ‘ଆପଣ ପିଲାବେଳୁ ଗୋଟେ କାଟକୁ ବିନା ବାକ୍ୟ ବ୍ୟୟରେ ଛୁଟି ମୁନରେ ଫୋଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ ।’ ବିଚରା କାଟଟି ସହ୍ୟ କରିଥିବା କଷ୍ଟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯୋଗୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏତେ କ୍ଳେଶ ବେଦନା ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଏହାପରେ ରଷି କହିଲେ - ‘ସେ ସମୟରେ ମୁଁ ଅବୋଧ ବାଳକଟେ ଥିଲି । ମୋ ଭିତରେ ଭଲ-ମନ୍ଦ ବିଚାରିବାର ହେତୁ ଆସି ନ ଥିଲା ।’ ମୋ ପ୍ରତି ଏତା ଆପଣଙ୍କ କି ପ୍ରକାର ନ୍ୟାୟ ଯେ ! ତା’ ପରେ ସେ ଯମରାଜାଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇ କହିଲେ - ‘ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ତୁମର ଜନ୍ମ ହେବ ।’ ଅଭିଶାପର ପ୍ରଭାବରେ ଯମରାଜା ବିଚୁର ରୂପେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ସତକୁହ ପାତବାସ

ମାକାଟକେ ତୁମେ ଲାଳା କରୁଅଛ ମତସଫଳରେ ମୋ ଘର କେମିତି ଯିବି ମୁଁ ଏତେବାର ପ୍ରଭୁ ଲାଗୁଅଛି ଭାରି ତର । ରଥରେ ପିଲାବେଳୁ ଗୋଟେ ମନରେ କରିଛି ଆଶ ମନକଥା ତୁମେ ପଢ଼ିପାର କାଳେ ସତ କୁହ ପାତବାସ । ହାତରେ ମୋ ଫଟା ପାହୁଲାଟେ ନାହିଁ କେମିତି ଚଢ଼ିବି ଗାଡ଼ି ନୁହେଁ ସାଲବେଗ ନୁହେଁ ମୁଁ ଦାସିଆ ମୋ ପାଖେ ଲାଗିବ ଯାଡ଼ି । ଦିଅ ଦରଶନ ସପନରେ ଆସି ଏଇ ଭକତକୁ ଥରେ ଯାଇ ପାରିବିନି ତୁମପାଖେ ପ୍ରଭୁ ତୁମେ ଆସ ମୋଠି ଘରେ ।

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା
କୁଅଁସ, ମେରଦା କାଟିଆ, ଯାକପୁର
ଆଳପ: ୯୮୧୭୩୭୨୨୮

ମମତାମୟୀ ମାଆ...

ବିଦ୍ୟାଳୟ ଗଲେ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ଫେରିବା ବାଟକୁ ମୋର ଅତି ଶରଧାରେ ମୋ ପାଇଁ ରଖଇ ବନ୍ଧକିଆ ଯାଏ ସର ଝଡ଼ିବର୍ଷା ଯେବେ ହୁଏ ବର୍ଷାଟି ପିନ୍ଧାଇ ହାତେ ଛତା ଦେଇ ସୁଲ ଯିବାକୁ କୁହେ । ଖରା ଓ ଶୀତରେ ଦେହ ଉପଯୋଗୀ ଖାଦ୍ୟ ସେ ବାନ୍ଧଇ କେତେ ଦୁଃଖୀନା କରିଲେ ବାପା ତୋତ କଲେ ପଛରେ କୁପାଏ ମୋତେ ଧନ୍ୟ ଚା’ ସ୍ତେହ ଆଦର ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ସାରା ପରିବାରେ ସବୁଠାରୁ ଆପଣା ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା
ତେଲୁଳିପଦା, ଜଗତସିଂହପୁର
ମୋ- ୭୩୫୫୨୩୩୪୫୬

ସେ ଯେ ଚଳନ୍ତି ଠାକୁର

ଭାବି ଭାବି ଦିନେ ମାଆ ଚଢ଼େଇକୁ କହିଲା ଚିକି ଚଢ଼େଇ ସତରେ ଆମକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ଲାଗି କରିଛୁ କେତେ ଲଜେଇ । ନିଜିତି ସକାଳୁ ଉଡ଼ି ଯାଉ ରୁହି କେଜାଣି କେତେ ଦୂରକୁ ଏକ ଲୟେ ଆମେ ଚାହିଁ ରହିଥାଉ ତୋର ଫେରିବା ବାଟକୁ । ସୁରୁଜ ଭୁବିବା ପରେ ଯେବେ ତୁ ମା ଫେରିବି ଆସୁ ବସାକୁ ଆଧାର ଦେଇଛୁ କି ଆନନ୍ଦ ଲାଭୁ ଆମେ ଜାଣୁ ସେ ଖୁସିକୁ । ଖରା, ବର୍ଷା, ଶୀତ, ଝଡ଼ ବତାସରୁ ରକ୍ଷା କରୁ ତୁ ଆମକୁ ନିଜେ ଯେତେ କଷ୍ଟ ସହୁଲେ ତୁ ମା କହିବୁ ଆମେ କାହାକୁ । ଦୋଷ ନରଖୁ ତୋ ଆଦର ଯତନେ ଅବା ଲାଜନ ପାଇଲେ ସେନେହ ସରାଗ ଅକାଡ଼ି ଦେଉଛୁ ଆମର ଚିକି ଜୀବନେ । ହେଲେ ମାଆ ଯେବେ ବଡ଼ ହେଉ ମୋ କଥା ମନୁ ପାଶୋରି

ଦେଏଲୋ ମାଆ ମୋ’ଦେହେ ବହି

ବରଷା ଆସେ ଦୂର ଆକାଶୁ ଖସି ପଡ଼ଇ ପାଣି ବିକୁଳି ମାରେ ଚକର ଚକ ବଢ଼ାଇ ତାର ଠାଣି ।। ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ଡାକରେ ଥରେ କୁନିପିଲାକ ଦେହ ତଥାପି ଥାଏ ଫଟା ମାଟିର ବରଷାପାଇଁ ମୋହ ।। ସକାଳହେଲା କାଉରାବିଲା ନିଦୁ ଭଠିଲେ ମାଆ ଦେଖିଲେ ମୋଘ ବରଷେ ପାଣି ଧରିକି ନୁଆ ରାହା ।। ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ଡାକରେ ଥରି ନିଦୁଭଠିଲା କାହ୍ନୁ ଉଠାଏ ଧନ ଗରଜେ ମୋ ମାଆ କରିଲେ ମନା ।। ଅଢ଼େ କାହ୍ନୁ କହିଲା ହସି ଯିବି ମୁଁ ପାଠପଢ଼ି ପିଠିରେ ରଖୁ ଖୁଲ ବ୍ୟାଗର ସାଲକେଲେ ଚଢ଼ି ।। ବୋଉଲୋ ବୋଉ ଖୁଆଇ ଦେଏ ଜଳଖିଆତ ମତେ

‘ଆମରି ହସରେ’

ଆମରି ହସରେ ବାସ ମହଲାଇ ପଦୁଅଁ ପୁଟେ ପବନେ ପବନେ ମହକ ଛୁଟେ, କାଳକି କଷ୍ଟରୁ ଶୁଭ୍ର ଗୀତ ଗଛ, ଲତା, ପକ୍ଷୀ ହୁଅଇ ମିତ । ଆମରି ହସରେ ଭରିଯାଏ ସୁନା କ୍ଷେତର ଧାରା ଆକାଶ ବନ୍ଧରେ ହସଇ ତାରା, ଭାସି ଆସେ କାହିଁ ମିଠା ସପନ ଉଲୁସିତ ହୁଏ ସବୁରି ପ୍ରାଣ । ଆମରି ପାଇଁ ଲୁଚି ରହିଥାଏ ଆପଣା ଭାବ ମାଟି ମାଆ ପାଇଁ ଯଶ ଗୌରବ, ଶୁଖିଲା ଚଢ଼ି ଯାଏ କଅଁଳି ପତର ମେଲାଏ ଭଲକି ଭଲ ।

ଆମରି ହସରେ ହସୁଥିବ ଏହି ସୁନାର ଦେଶ ପୋଛି ଯିବ ଯେତେ ଯାତନା କ୍ଳେଶ, ବିଚିତ୍ରତା ପାଇଁ ଶାନ୍ତି ଗୀତର ସତ୍ୟର ପଥରେ ପାଟିକୁ ମଥା । ଆମେ ପରା ଏବେ ଚିକି କଳିକା ଧରମା, ଆଉଣି, ବାକି ପରିକା ଚିକି ହସରେ ଖୁସି ଭରି ଦେବୁ ରଖୁ ଯଶ ରେ ।

ଅନନ୍ତ କୁମାର ସେନାପତି
ବାସୁପଦା,
ରେଳପେ ସାଲକିଏ ଏରିଆ
ରାଜଗାଙ୍ଗପୁର, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର,
ଫୋନ- ୭୦୦୮୩୦୪୨୨୫

